

GORE SRCA

»Spremno je moje srce, Bože, spremno je moje srce; prjvat ću i hvatit ću Te, slavo moja! (Ps 107, 2).

Na Stepenicama današnje sv. Mlke

VJERSKI TJEDNIK

GOD. V.

ZAGREB, 15. LISTOPADA 1950.

BROJ 42

UČITELJEVA DJELA MILOSRĐA

Umjerenost u sjetilima

Veliki crkveni knez i propovjednik Bossuet je rekao duboke riječi: »Kad je Bog sagradio srce čovjeka, najprije je u nj usadio dobrotu. Bog je ljubav. I kad stvara biće na svoju sliku, on mora biti ljubav i dobrota. Ljubav, blagost, milosrđe, bile su temeljne oznake Spasiteljeva značaja. Tko hoće da bude Njegov učenik, mora Mu biti sličan najprije u tome. U prilici ljubavi i smilovanja očituje nam se savršenost vječnoga života. U smilovanju i milosrđu se obistinjuje savršenstvo kršćanina.

Apostol naroda se diči s vlašću, koju mu je dao Gospodin, da njome izgrađuje, a ne uništava vjernike: »Ako se tko uzda u sebe, da je Kristov, neka misli opet u sebi, kako je on Kristov, tako da smo i mi. Jer ako bih se što i više pohvalio vlašću našom, koju nam daje Gospodin za vaš napredak, a ne na rušenje vaše, ne ću se postidjeti (2. Kor. 10, 7-9).

Onda opet ističe milosrđe riječima: »Braćo, ako bude čovjek i zatečen u kakvom prestupku, vi duhovni, ispravljajte takovoga krotkim duhom pazeći na sebe, da i ti ne budete iskušani. Nosite bremena jedan drugoga i tako ćete ispuniti zakon Kristov. Jer ako tko misli, da je što, a nije ništa, vara sam sebe. A svaki neko ispita svoje djelo i tada će samo u sebi imati razlog slave, a ne u drugome, jer će svaki svoje breme nositi. A koji se uči riječi, neka dijeli od svakoga dobra onome, koji ga učie (Gal. 6, 1-6).

Apostol opominje također, da se s grešnicima postupa s mnogo obzira i susretljivosti: »A vama, braćo, da ne dodija dobro činiti. A ako tko ne poslušava zapovijedi naše, koja je u Poslanici, onoga označite i ne družite se s njime, da se postidi. Ali ga ne držite kao neprijatelja, nego ga opominjite kao brata. A sam Gospodin mirz neka vam dađe mir svagda na svaki način. Gospodin s vama! (2 Sol. 3, 13-16).

U pravom učeniku Kristovu ne smije biti objesni ni preuzetnosti, nego da ga diže uvijek pouzdanje u Boga.

Jedan prijateljski pogled, jedna riječ puna ljubavi, spremnost na djelo, to je sunčana zraka svjetla i topline, koja probuđuje na pol umrli život. To je zlatni most, koji vodi od zla k dobri. To je možda jedino siro nađe, za koje se prihvaća ruka u očaju.

»I otpusti nam duge naše, kako i mi otpustimo dužnicima našima. I ne uvedi nas u napast, nego izbavi nas od zla« (Mt. 6, 12-13).

Tako molimo svaki dan u Očenjama. Sedamdeset puta sedam puta

dužni smo oprostiti našem bratu i oprostiti cijelom dušom: »Tada pristupi k Njemu Petar i reče: Gospodine, koliko puta ako sagriješ brat moj protiv mene, da mu oprostim? do sedam puta? Reče mu Isus: Ne velim ti do sedam puta, nego do sedamdesetput sedam puta« (Mt. 18, 21-22).

Za Isusovu dobrotu i milosrđe značajne su opomene, kako da se ustrpljivo i oprezno postupa s grešnikom, i koliko toga treba učiniti prije nego li se nekoga osudi ili napusti. On kaže: »Ako sagriješ brat tvoj protiv tebe, pođi i pokaraj ga među sobom i njim samim. Ako te poslušao, dobio si brata svoga. Ako te ne poslušao, uzmi sa sobom još jednoga ili dvojicu, da svaku stvar potvrdi izjava dvojice ili trojice svjedoka. Ako li ni njih ne poslušao, kaži Crkvi, a ako Crkve ne poslušao, neka ti bude kao nezabožac i carinik« (Mt. 12, 15-17).

Može se dogoditi, da netko ne može u svojoj pameti izbrisati i zaboraviti gorke doživljaje i zle uspomene. Ali se onda radi o tomu, da barem izbaci iz svoga srca svaku gorčinu prema bližnjemu. I da nadvlada u svojoj duši i potisne iz nje svaku optužbu bližnjega i svako osuđivanje brata.

»Davao je otac mržnje. On mrzi i proklinje čovjeka. Bog je otac lju-

bavi. On blagosivlje i oprašta. Davao hoće, da grešnika gurne u pakao. Spasitelj želi, da ga predobije za nebo. Postavimo se na stranu Spasiteljevu. Prihvatimo Njegov blagi i izmirujući način. Tada će se nakon naše smrti kazati: »On je bio neiscrpiv u dobroti i u njegovim grudima je kucalo Spasiteljevo srce«.

Spasiteljevo srce treba da udara u svakim kršćanskim grudima. Svi mi moramo pružiti ruku dušama, koje lutaju, pošru i bore se. Mi moramo opet pridignuti onesvećeni i porušeni hram duše. S osobitom važnošću se mora govoriti: Biti pomoćnik u spasavanju duša, znači biti Spasitelj. Svakoga treba pomoći i poštivati, koji se oko toga brine. Cijeniti i pomoći one, koji se zauzimaju za djecu bez roditelja, za beskućnike, za nenamještene, za divlje brakove, za nekrštenu djecu, za odane piće, za čudoređe u gradovima i mjestima. Jednom riječi treba promicati duhovna djela milosrđa: neuka pokušati, dvomnogga svjetovati, žalosna utješiti, grešnika pokarati, uvreditelju oprostiti, teškoće podnositi, za žive i mrtve Bogu se moliti. Uz tjelna djela milosrđa naš Spasitelj vrši najsvršenije duhovna djela milosrđa i vrši ih do konca svijeta. Nama daje primjer, da Ga slijedimo i tako Njegovo milosrđe postignemo.

Mladiću

<p>Mladiću, što radiš uz stroj? Kako ti je odjelo nečisto, I prljav dlan je tvoj, Ne ljuti se, ne! Ne mislim, ne želim rugati se. Ne stidi se, ne! Te mirlje su znakovi časti, Pa nek ti je prljav i obraz!</p>	<p>Oh mirja tiš, Samo srce čuša sačuvas, Kroz mlade si dane! I ne boj se njih Što se rugati znadu. Nikog se ne boj! Jer svijetao bit će ti život, I zaslušan Za narod tvoj!</p>
---	---

EDISONOVA IZJAVA

U Parizu ima toranj od željeza, visok 300 m, koji se po svom graditelju zove Eiffelov toranj. Kad je taj toranj bio podignut, došao je u Pariz glasovitih američanskih učenjak Edison, koji je izumio mnoge stvari, a osobito, kako se može električna upotrebljavati u svagdanjem životu. I on se popeo na toranj. Znameniti ljudi, koji bi se gore penjali, zapisivali su svoje ime u »Zlatnu knjigu«. Kad su tu knjigu pružili Edisonu, upitao je slavni obretnik u nju sljedeće riječi: »Inžiniru gospodinu Eiffelu, smionomu graditelju ove gorostasne i neobične građevine, lekamu svoje poštovanje čovjek, koji najdublje poštuje sve inžinire, a napose najvrednoga među njima Gospodina Boga. — Toma A. Edison. Da, Gospodin Bog je inžinir nad inžinirima.

OHOLI NAPOLEON

Kada je oholi francuski car Napoleon G. 1812. pobjednički došao napokon i u Moskvu, glavni grad Rusije, dao je ondje kovati koljane sa svojim likom. Na naljužu toga novca nalazila se otmuuta ova pogrda protiv Boga: »Nebesna su Tvoja, a zemlja je moja«. Nekoliko tih koljuna uz spis o pregovorema posla on ruskomu zapovjedniku Oreanburgu. Stari junacki ruski vojvoda Suvorov zacrti viljuškam na tu koljaju ispod Napoleonomve slike istinite riječi: »Leda su tvoja, batina je moja«. To posla Napoleonu kao odgovor. I ruka je sveomogućeg Boga strahom odinula ohologa Napoleona. U Rusiju je poveo bitnu polu milijuna vojske, a od toga se nije vratilo lučci ni stotinu ljudu. Pobjeđene poslije toga kod Leipziga i napokon kod Vaterlo-a morao je da proboravši ostale dane do smrti kao sužanj na otoku sv. Helene.

Nije zadaća umjerenosti, da zabrani svaku ugodnost kod jela i pića, jer je to i nemoguće, nego joj je zadaća, da ravna mjeru i način hranjenja po pravilima razuma i potrebe.

Čovjeku je potrebna hrana, da uzdrži svoj život, zdravlje i tjelenu snagu za rad. Zato bi onaj grješio protiv umjerenosti, koji bi li previše uzimao hrane ili premlato, te tako pao u tešku bolest, ili bi smanjenjem tjelene snage postao boleljiv i slab i nesposoban za svoje dužnosti. To vrjedje za seljaka, radnika i obrtnika, a vrjedje i za ljude, koji duševno rade, uče i mole. Umjerenost im kazuje, koliko treba da uzimaju hrane i pića, da mogu valjano vršiti svoje dužnosti.

Ako se tko čudi od Boga pozevanim, da strože postoi tako, da mu klijeta i slab, to on čini iz plemenitih naklada, da se digne više u savršenosti. U tom slučaju ne će takav post biti uperen protiv kreposti umjerenosti, nego za stjecanje kreposti. Tako su postili Sveti Danjel nije tri puna tjedna jeo drugo, nego kruh i vodu. Pustinjaoci su se hranili povrćem i korjenjem.

Kod hranjenja treba da čovjek više pazi na glavnu svrhu, a to je uzdržavanje života i zdravlja i sposobnosti za rad, nego li slasti, koju kod jela i pića osjeća, te ne prione previše uz slama jela radi samog užitka. To bi se protivilo razboru i umjerenosti.

Što se tiče užitaka drugih vrsti, valja razlikovati osobe neoženjene od onih, koje su vezane brakom. Neoženjene i neudate osobe treba da se po diktatu umjerenosti uzdrže potpuno od svakog sječajnog užitka, pa i od misli i želja.

Oženjene i udate osobe imaju slabost u užtku te vrsti, ali od primjerenjavanja takvih dovoljnih užitaka treba držati mjeru, te imati dobru nakakanu i više čiji prod očma.

Umjerenost nam određuje, kakve ćemo stvari gledati, a koje ne, i da kod upotrebe naših sjetila imamo uvijek pred očima vjšt čiji, nego li ugodnost. Taj vjšt čiji je spas duše i naše usavršenje.

Sv. Alojzije odobravao se užitka, koji je mogao da ima gledanjem jednoga turnira. Budući da je morao pristupovati tom, turniru, on je cijelo vrijeme imao oborone od tako, da nije ništa vodio. Sv. Terezija je u bolesti odložila jelo, koje je bilo vrlo teško, radi viših ciljeva. Tako su se Svetci češće gladali, i tako su malo pomalo odiklali svoje srce od svih zemaljskih užitaka.

Ne možemo svi i uvijek tako, jer tijelo treba: okrepe i odmora radi zdravlja. Učenje, molitva i strogi život unaraju tijelo i duh, pa treba od vremena do vremena odmora i okrepe, bilo lijedim razgovorom i zabavom, bilo lijedim pogledom ili drugim načnom. Kod tih razodona treba više paziti na predmet i svrhu, nego li na sam užitak, koji one pružaju. Drugim riječima, sjetilima treba dati dovoljan odmor, no neka se pri tom duh digne preko svih onih ugodnosti, koje odmor pruža, da ne bi u njih tako ređi zapro. Na taj način ostaje ugodnost u sjetilima, a da srce nije okaljano neurednim nagnućem. Sjetilna čovjek ne je čašu vina polagano, da što duže osjeća užitak, koji ona pruža, dok duhovnan čovjek ispija brzo s nakanom, da okrijepi tijelo, pa ne marl mnogo za užitak, koji je u time vezan.

Povrni srce, toga treba da imame kod svih užitaka dobru nakakanu, a ta je dopadnost Bogu i Njegovoga volja. Takova dobra nakana sačuvas će nam srce uvijek prostim i čistim od svih sjetilnih užitaka.

Čeznja za istinom

U dahu naše duše ne postoji samo svijest o Bogu, nego u vezi s time i čeznja za istinom, dobrotom i ljepotom. Drugim riječima u našoj su duši bezvjesna i opća čeznja, koja su temelj svega našeg mišljenja i naših opravdanja. Ima u nama istina, koje mi zovem p.vima i najvišima. Iz njih kao iz svoje klince izvire sve naše spoznaje i znanje.

Učinimo nešto matematički, izlike ili knjez druge snosti. Ona su uvijek i u svako vrijeme bila istinita. Ona su imala svoju vrijednost od početka svijeta i nikada je ne će izgubiti. Dva puta dva su četiri, to je istinito, otkada ljudi misle i ostat će istinito uvijek. Ili kad mi kažemo: dno je manji od cijelne; ili: sve mora imati svoj uzrok. Ta načela ne može ni jedan čovjek na svijetu pobijati. Svi mi tako mislimo.

Isto tako postoje čudoredna načela, koja svi ljudi bez iznimke prihvaćaju. Ako kažemo: dobro treba činiti, a zlo ne mora biti izvrsnost i otkadaj; ili: krada je grijeh. To priznaje cijeli svijet. Na jednaku način stoji, što mi zovemo Blijem i savršenim, to se uglavnom tako naziva i nazivat će se, dok bude svjeto i vijeka. Jedna slika, koja p.edstavljala neku veliku misao; neki lijep kraj ili jedan plonoviti i duhoviti nečiji lik, to se sa svakom vjebom, da li su nešto od silikarstva razumije ili ne.

Pita se, odakle dolaze ta načela, ove prve i rhvone istine, ove plodne klince svako znanosti i umjetnosti? Jesmo li ih mi sami stvorili i u času duzu postavili? To nisimo. Sigurno znanstvo, da nisimo. Mi smo ih već u nama našli kad nam počeli misliti. I da nisimo bile u nama, mi ne bismo mogli uspijeći misliti. Ili da li bismo mi uspjeli knati: da su se ljudi međusobno sporazumijevali, što je istina, a što neistina; što je pravo, a što nepravdo; što je lijepo, a što ružno, i tako to sve nazivali, jer su tako htjeli? To isto tako nije bilo. Ljudi naime ne mogu stvoriti ni istinu, ni dobrotu ni ljepotu. Oni mogu samo dati o tom svojoj svjedočanstvo, ali to ne mogu stvoriti.

Kad bi naša propoz sv ljudski rod, kao što je to bilo u vrijeme Nojima, i kad bi se sačuvalo samo jedan par ljudi, da iz njega nastane novo čovječanstvo, i to bi čovječanstvo upravalo tako mislilo kao što mi danas mislimo. Ono bi isto tako kazalo, kao što mi kažemo: dva puta dva su četiri; dobro treba činiti, a zlo se kloniti. Njegov sud bio ljepeo, ali ne različit, što je dobro, a što zlo, bi bio točno jednak našem.

Vrlo zgodno o tom govori veliki ercevi učitelj sv. Augustin: »Kad bih je istinu stvorio, onda bih mogao reći: moja je istina! A što je ikada to rekao? Istina nije moja ni tvoja. Ona ne pripada ni nekome trećemu. Ona je istina svih nas. Ti ne možeš doći do istine kao zajedno istini i po tom nas učiti, da ne smijemo istinu smatrati kao nešto jedno, što samo nama pripada, da u tom slučaju ne ostanemo onda bez nje (Conf. C. 12 c. 25). Jer što ona, što je dana svima u uživanje, traži kao svoje vlasništvo, i za sebe hoće imati, što svima pripada, taj li to bilo oteti i svojim učiniti, a to onda postaje laž.

Ne može se kazati ni to: istina je ono, što se služe s našim razumom. Istina je namne uvijek istinom, pa i onda, kad ni mi ne bismo ni bilo koji stvorili um ni ne bismo, da je spozna. To je isto tako, kao što bi postojala svjetlo među stvorenjima, pa među ga ni jedno oko, niti jedan razum, ni jedan stvoreni um postoji, postojbi i razumnost toga razuma u tom, da spozna istinu. To je isto kao što i svjetlino oko treba samo da se otvori da vidi svjetlo, jer je za svjetlo organizirano i načinjeno, da ga gleda. Svjetlo nije produkt (protevd) oka, nego je oko stvoreno za svjetlo. Eako ni istina nije produkt uma, nego je um stvorena da spozna istinu. Istina je zakon, koji je iznad uma i prije uma. Istina postoji nezno i općenita je, a naš je um ograničen i pojedinačan.

Zato se pita: odakle istina? Ona nije u stvarima, koje nas živimo istinitima. Stvari postaju i nestaju, a istina ostaje uvijek. Pa da nikada nije stvoreno biće, koje poznaje, uvijek ih je dijela svjetlosti: da fa istina, koja postoji kao geometrijski lik, geometrijska načela bi bila

KRIST ŽIVIO TROJICU MRTVIN

Kristovo božanstvo divno ocvjetlja Njegova čudom. Kristova su čudom zajedno porijekom činjenice, a ne možda prije ih mi, koje bi stvorila ljudska mašta. O čudima Isusovim govore sveta Ewangelija, kojih je vjerodostojnost obrazložena i dokazana u svijetima nego koje druge knjige nas obavještavaju.

Čudesa su očetna učitelj, koje Bog izvodi mimo zakona. Bivaju stvarene prirode, da njima potvrdi koju istinu. Isus Krist je činio čudesa, da njima dokaže, da je On istinit Bog i da je nauka Njegova istinita i ob Boga.

Isus Krist je oživio trojicu mrtvaca: kcer zborničkoga predstojnika Jaira, sina udovice iz Naimea, i Lazara, koji je već 4 dana bio u grobu.

Kad je Isus oživio kcer Jairovih, us Isusa su bila namočena trojica Apostolima: Petar, Jakob i Ivan; oči i majka djevojčica, i silan svijet, koji je došao da mrtvu djevojkicu sprovode na groblje. Isus uze mrtvu djevojkicu za ruku i reče: »Djevojko, tebi govorim, ustani! I odmah je ustala djevojka i hodala, a bilo joj je dvanaest godina. I prepali se od straha vrtložkoga (Mk 5,41-42).

Jedina su udovica iz Naimea već neli na groblje. Mrtvoga je sina pralica na groblje udovica majka, a Sveto Pismo veli: I mnogo naroda tu gradilo se u njome. Isusu je bilo isto udovica, pa joj reče: »Ne plađ. I dotaknu se mrtvakaog lica i reče: »Mladice, tebi govorim: Ustani! I sjede onaj, koji je bio mrtav, i stade govoriti i dade ga materi njegovoj. A strah obuze sve i slavili su Boga govoreći: Velik prohod kroz ustade među nama i Bog pohodi narod svoj. (Lk 7,13-16). Kad je Isus došao na Lazarov grob i rekao da odvali kamen s groba, odgovori mu Marta, sestra Lazarova: »Gospodine veđ zaudara, jer su četiri dana, kako je umro. Kaže joj Isus: Nisam li ti rekao, ako vjeruješ, vidjet ćeš slavu Eboja. Kad odvališe kamen, Isus povikao glasa: Lazare, izađ napočet! I odmah izađe pokojnik obav. platnom po rukama i nogama, i hce je njegovo bilo ručnikom povezano. Reče im Isus: Razvezite ga i pustite da ide. (Iv 11,39-44). Kod uskrsnuća su Lazarova bile nazočene sestre Lazarove Maria i Marija, i veliki broj naroda, koji je došao čestiti pokojnikove sestre.

Na svu trojicu mrtvaca bilo je posve sigurno, da su bili mrtvi. Kad je Isus kcer Jairove kceri postavio sumnju: »Djevojko nije umrla, nego spava, nazočni su mu se smijali, jer su je djevojka mrtva. Srat je je i Isus, udovica iz Naimea zajednata time, što ga nosa sa groba. Eako se je i malo sunjalo o smrti, sigurno ga majka udovica ne bi dala nositi na groblje. A da je Lazar istinu bio mrtav, svjedoči najbolje sestra Marta, koja kaže, da veđ i zaudara, jer je veđ četiri dana u grobu. Smrt i uskrsnuće Lazarovo potvrđuju glavari svećenitli i fariseji, koji su sabrali skupštinu te govorili: »Što da činimo? Ovak čovjek (Isus Krist) čini mnogo čudesa (Iv 11,47).

Uskrsnuće se, sve trojice bilo ne poče, nego po danu. Ne u kakvom zatvorenom prostoru, nego na otvorenom i javnom mjestu. Ne sa sumna, nego s namočenoj brojnih i oživljenih svjedoka. Prema tome ovim događajima svjedoča istinitost i sigurnost najveća, što upođe može postojati u ljudskom društvu.

Preostaju nam samo dvije mogućnosti: Ili priznati Kristova čudesa, kao ih prikazuje Sveto Pismo i reći e Isus: »Veljk prorok ustade među nama i Bog pohodi narod svoj, Ili pak biti skeptični, očajnici, koji ne priznaju ni jednu istinu, pa ni tu, da sami postojimo.

STOGODISNJA USTOJAVE CRKVENE HIERARHIJE u Engleskoj obavljeno je proslavljena 29. rujna u očetjoj Engleskoj, a osobito u Londonu. U katedrali govorio je rujojski nadbiskup kardinal Spaldham, koji je među očetlima naglasio, da čovječanstvo produčavljama našetnje kriza, koje porivaju uspođe pamti. Posvao je na molitvu, za koju je rekao, da je jača od atomske bombe, a da nam se molitva vraća kao milost Božja. U obćavanjima i ugovornima ne nalazi čovječanstvo rješenje svojih teškoća, veđ jedino u držanju čovjeka, njegova i Boga. — Na proslavi su bili prisutni kao gosti engleskog episkopata kardinal grof Freyding, biskup berlinski, kardinal Frings, nadbiskup kolnjski, te mnogi drugi predstavnici crkvene vlasti iz različitih zemalja.

ZA ČLANOVE REDOVA I KONGREGACIJA priređuje se kongres, koji kao

Ako ne vidite znakove i čudesa

Gospodine upoznao si naše teškoće sumnje i našu nevjeru. Vidio si, kako tražimo dokaze Tvoje božanstva među, da bismo priznali, kako si Ti istinu veliki bog. Surotako si naše borbe s Istinom, našu kolebljivost, kada je potrebno, da prihvatimo čitavim svojim otvoreno, Tvojevo Učelovljenja, očajljivo Tvoje beskraje sile. Zato si nas kazao. Ako ne vidite znakove i čudesa, ne vjerujete. Tvoj bolni prikaz zasluženo pada na našu krivnju. Mnogo smo puta skloni, da laptujemo, što svojim ograničenim mislima ne možemo razumjeti. Mnogo puta mislimo, da se mora odvažati našim zabludama, iako znanstvo, da mi ne možemo otkriti istinu kvalitativno i trpljenja, jer naša teškoća mudrost upravlja našim pitevdem.

Gospodine, molimo Te, udigni našom našu vjeru u Tebe, pomoz nam, što znanstvo ne može otkriti, da bismo vjerovali u tebe uvijek, u svakome časa avoga života, u dobru, kao i u nesreći. Pomoz nam, da ostanemo uvijek Tvoji i pod krštem i u sarnedi, da umognemo osjetiti sreću Tvojeja i svojega uskrsnuća za vječnost.

KATOLIČKI DNEVNIK U INDIJI — Od 1. studenoga o. g. u Indijanskom gradu Patni počinje izlaziti prvi indijski katolički dnevnik.

takav spada među priredbe Svete Godine. Raspravlja se uglavnom o pitanju prilagodivanja suvremenim problemima čovjeka. Isusovac o Lombardi, proslavljeni propovjednik Svete Godine, također je u vezi s tim u časopisu »Civiltà cattolica« članak, u kojem poziva redovnike i predvode svu svoju pažnju i svoje nastojanje usmjeriti na to, da posveta vlastite osobe i pomognu potrebama suvremenog čovjeka, a ne toliko nato, da sačuvaaju steebne institucije.

ČESNIKE FILOZOFSKOG KONGRESA, koji je u rujnu održan u Rtmu, održao je Sv. Otac Pija XII. u srećanu audijenciju. U svom govoru naglasio je Sv. Otac, da je sv. Toma Afrikanli prvak svih mislilaca. Na svoj način ponovio je misli iznesene u enciklici »Humani generis«, u kojoj opširno istražuje pogibli vjersna s obzirom na pitanja filozofije i bogoslovije.

PODLISTAK MALI DAR

Preko člupkastog zastora velikog prozora produžilo je Neđna pogled i dalje od onih zelenih obruba šume, dalje... ne zastajavajući nijedne. U naloju misli tašila rješenja.

Sobom vojna po desinfekcionim sredstvima i mirisima, kakvim odišu ordinacije i bolnice. Iza staklenih vrata blagodolj ormarika ljekuska su instrumenti,

noževi, biljele se povoji. Na stolu su neke knjige i cedulje, koje će trebati kod liječničke pregledbe. A u njenoj ruci plamo, otvoreno, pročitano.

Na to plamo treba odgovoriti. Što će odgovoriti? Neda je svaki svoj čin naučivka promatrati prvo e duhovnog doručita, jer joj je uvijek glavna stvar čudoredna vrednota.

Danas je samostalna. Kruh joj je ruč. Osjetila je već i po koji gorik čas životne borbe. I slabedna je... Može izbrati: hoće li tu i ne bjeći na bogatu nagradu kao vjetar da ubi ni ne što... Što joj svijest brani? »To ne misli...« Pred očetni joj veđ zablistali instrumenti i liječnički noževi, a u dušili joj se uzdigla svijest, da je sposobna učiniti zahvat vješto i sigurno. Za znanost i neki liječnički svjetskog glasa naučivo razloge, kojima opravdavaju svoje odobranje takvog čina. Predružilo se i srce prođu glasa svijesti, to malo srce e toliko želja i zasjupljenih svagidnoga, pa bi bogata nagrada omoćavila lakši život dnevnih briga.

Pismo s nekoliko redakata izvlelo je u njenoj duši i obnavljanje prošlosti obone vedrinom studentskog života, kad je kroz svoju dušu provalila fine niti za svu budućnost. Bile su to niti, s kojima su poveznice lijepe strane njene duše sigurne u odlukama, tvrste u nadejama, a u shvaćanju vršnja zvanje i dužnosti posve u skladu s kršćanom istinom, posebno o pravu na slobodu istinama.

Što će je voditi u toj borbi, kod se dno koleba i sarna ne zna što će? Danas joj je glavna puna misli i njeđne da se uhvati. Lomi se u mucj i čini joj

se da već post njenim nogama ladi pokušava svu ono, što joj do sada bilo vjeridno borbe... i svijet sa svojom zamrljivostu da joj se snuje i pišeke

Odmake se od prozora bližnji sarni plama a odgovor odglediti za sutra... Da, do autra će stvoriti odluku, a sada ne može. Ne, ne može... I stavi plamo u ladicu. Htjede je već zatvriti, kad li joj oko zapne na papir, ispod kojeg je provirivalo nešto u boji... nešto maleno... Da li iz radnolazni i više nesvjedo »boga rumu i prvutni mišl...« I prije nego li ih je pomicje promotriti, pada joj misao na osobu, od koje joj je dobila. Toga čina osjetila se pozitivne redovnice, koja je radila na kirurškom odjeljenju. Zvali su je sestra Mercedes. Da, sad se sjećala i one zgodie kad joj je poklonila ova slićica.

Bila je to sveta slićica: Krist na Kalvariji i nešto više. Daljini pogledom promatravla je Neda slićicu... Isprva pobudila je u njoj nadaju vanjskosti, boje i slićica. Ona pogled se Neda nekakva. Sjela je uz stol, rukama je prekrila lice, samo oči joj nepomično uprte u slićicu... Što joj je, da se tako duboko zamisli... i što si očetiva u pamet... Da li je sama ta slićica izvor njenih misli... Zar ju je Krist o Kolvarije povukao na razmišljanje...

Trgnula se, podigla glavu i rukom brzo posveto za plamom. Razudarala ga. Zatim napisala samo nekoliko riječi. Zatvorivši plamo govorila je sama sebi: toliko i uvjerljivo: »Ipak Krist nije htio da se u kušnji izgubim!

XX. Nedjelja po Bahovinu
18. X. 1890.

Sv. Misa počinje ovačkom: Sve što si učinio nama, Gospodine, u pravim si nam učinio, jer nagradimo protiv tvojih i ne poslušamo Tvojih zapovijedi. Ili: Kad si našu svojenu imenu i učinil i imao na misli svoga maha, i kad si našu omlinu, koji mi čest sveta, koji sve po zakonu Gospodnjem. U Pjesnici (Efez. 5, 15-21) sv. Pavlo opominje nas, da dobro upotrijebimo vrijeme, da se ne opijamo vinom, da se bavimo molitvom i dobrom Boga. »Braćo! Gladajte dobro, kako da živite. Ispokajajte vrijeme, ne kao ljudi, nego kao mlađi, jer su dani. Zato ne možete biti neraborniti, nego čamajte, što je volja Božja. Ne opijajte se vinom, u koma je razuzdanost, nego se napunite Duhom Svetim, i međusobno govorite u psalmima i himnama i duhovnim pjesmama, pjevajte i psalme Gospodina u svemu srcem, i riječi za svu zahvaljivost Bogu i Ocu Gospodina našega Isusa Krista, poklanjajte se jedan drugomu u srhuu Kristovu.»

Sv. Evanđelje pripovijeda ozdravljenje sina jednog čimovnika, koga je trezno groznica (Ivan 4, 46-53). »U ono vrijeme bio je neki kraljevski činovnik, i koga je sin zahvaljivost Bogu i Ocu Gospodina našega Isusa Krista, poklanjajte se jedan drugomu u srhuu Kristovu.»

Sv. Evanđelje pripovijeda ozdravljenje sina jednog čimovnika, koga je trezno groznica (Ivan 4, 46-53). »U ono vrijeme bio je neki kraljevski činovnik, i koga je sin zahvaljivost Bogu i Ocu Gospodina našega Isusa Krista, poklanjajte se jedan drugomu u srhuu Kristovu.»

Obraćena u Engleskom — Običajom predava stogodišnjicu uspješnosti katoličke hijerarhije u Engleskoj objavljeno je, da u toj zemlji svake godine 12 000 anglikanaca prelazi na katoličku vjeru.

LUJ MARTIN

Luj-Joakim-Alojzije-Stanislav Martin bio je presveti otac sv. Terezije od Djeteta Isusa. Rodio se 22. kolovoza 1832. u Bordo-u. Sazna se pokrštenim »Kasavarski je pobornost prema Apostolu Indije. Njegov se otac, kapetan u mornarici, naselio u Alenconu. Obitelj je bila duboko odnosa vjere. Od majke je Luj naučio: »Budi pobojan, a od oca: »Bog nika bude uvijek slavjen i ljubljen nada sve. Luj je izučio uraški obrt. U 22. godini bio je učil u red Augustinaca na Velikom Svetom Bernardu, ali ga njima priznali, jer nije znao latinski. Otvorio je svoju usudnicu radionicu u Alenconu.

S Azeilijom Guerin je imao devetero djece. Bio je sama blagost i ljubav prema svima. Ciljala obitelj zajednički provodila uzoran kršćanski život. Samozataja je bila temelj. Luj je bio vjeran malim žrtvicama, na pr. nikada nije plo izvan obroka, nikada prebacio nogu preko vrata. Imao je milosrdno srce. Na kolodvoru je vidio padavica siromaha. U svoj je šesit odmah stavio voće svotu i sam okolo tražio milostinju za ovoga bijednika. Jednom je srnuo u zapaljen kuću i uz pogubo života izvukao stariju iz ognja, koja bi inače živu izgorjela. U mladosti je spasio od utapanja dva mladića i kod toga skoro sam zaglavio. Osobito svečano je svečavo nedjelje i blagdan. Nije dopustao, da se u nedjelju vrši ma i najmanji posao, na pr. da se kupe kruh.

Prema posljednjoj želji supruge preleso se s dječom nakon njezine smrti u Lisieux, da djeca budu u vezi s majkom i ocem. Kćerinstvo je vodila najstarija kćerka. Otac je imao svoju posebnu »čeliju, kao redovnik. U njoj je obavljao svoje molitve razmatranje. S njeznom oćetnikom ljubaviju odgajao je svoju djecu za Boga. Osobito je ljubio svoju »Mlađu Kraljicu od Francuske i Navare. — malu Tereziju. Ali ona je postala još i više! Dne 3. svibnja 1944. proglašena je sv. Otac Pij XII. sa drugom neseknu zaštitnicu Francuske u istom stepenu sa sv. Ivanom od Arka. Prvotina je zaštitnica od prvih početaka katoličke Francuske presveta Djevica.

Otac je doživio, da se ispunila najduša želja, da svu djecu bude posvećeno Bogu. Sve su kćerke ule u samostan; Celina tek poslije njegove smrti. Na rastanku s njima on je plakao, ali je govorio: »Kako sama sretna, što Gospodini uzima svoje suradnice s moje kuće. Da imam što dragocimije, i to bih mu s veseljem dao. Imao je još svoje zdravlje.

Prigodnom ribanja ubola ga otrovna muha isu njegovu i prokurirala bolnu rana, koja je kroz deset godina narasla kao šakla. God. 1887. udarila ga prvi puta kap, kao posljedica cerebralne arterioskleroze. Od toga se približno oporavio. Drugi put se kap ponuio 12. veljače 1889. Udovi su mu se uklozili, a osobito noge, i izgubio je porabno razuma. Imao je i svjetiljnih časova. Tada se prikazivao Bogu za žrtvu i primao sv. Sakramente. Živio je u nekom zavodu u Kaenu, pa u dvorcu Musée (kod Evre-a), gdje je i umro. U bolesni ga je njegovala kći Celina. Umro je u nedjelju 23. srpnja 1894. Pokopan je bio u Lisieux-u.

Ljubav djece prema njemu prealasia je u religiozno štovanje oca kao sveca. Najprije je izraza toga pjesma sv. Terezije: »Moliva djeteta jednoga Sveca. U cijeloj svjetakoj književnosti nema njezinega; uzvišenjega spomenika djetinje ljubavi prema ocu. Tri deset godina poslije njegove smrti pise jedna sužavica kćerkama: »Vaš otac je bio vrlo svet čovjek.

IZ ITALIJE — Talijanska katolička akcija priređuje 6. listopada »Obiteljski dane. Toga dana, osim vjerskih svečanosti, održat će se i druge priredbe u cilju propagande čvrstote i snage katoličke obitelji.

IZ INDOZEVIJE — Indonezijska vlada je donijela odluku, da nepstavi vojne dušobitnike u svojoj vojsci.

MARŠAL MONTGOMERY U LURDU — Poznati vojskovođa iz prošlog rata engleski maršal Montgomery poslije je nedavno Lurd. On je u pratnji Lurdskog nadbiskupa obišao lurdsku baziliku, piasnice, liječnicki ured i druge lurdске ustanove. S velikim interesiranjem je promatrao večernju lurdsku procesiju i blagoslov bolesnika. Na odlasku iz Lurda je izjavio, da je poslije ovog najsvetijeg Marijina Svetišta značilo za njega veliki i duboki religiozni doživljaj.

SKUPŠTINA UJEDINJENIH NARODA — Sredinom rujna otvorena je u New-Yorku V. generalna skupština Ujedinjenih Naroda. Otvaranje skupštine je započelo mišutnom šutnje, kako bi delegati mogli taj minut posvetiti molitvi.

BRAR U PORTUGALU — Prema Portugaliskim zakonima brak se može važen zaključiti ili civilno ili pred katoličkim svećenicom. Prema statistikama samo 18% mladićanaca sklapa civilni brak. Prošle godine je bilo u Portugalu oko 2.500 rastava braka, od kojih preko polovine u glavnom gradu Lisabonu.

Imade duša od ovoga svijeta, kojima je dobro ovdje i ne mare za drugi život, te koje sakupljaju blago, koje molitvi i rda kvare. — A imade i beskućnica, Božjih skitnica, koji ništa ne zovu svojim, i ne znaju, kamo bi glavu naslonili.

Imade plitkih, brbljavih duša, koje u samo stidit i pljeveru. — I dubokih, šutljivih: »Zatvoren vrst i zatvoreno vrclo si Ti, moja Sestro, moja Zarutnice.

Imade grešnih, sblajznjavih duša, koje bi bolje bilo, da si objese mlinski kamen o vrat i da potonu u duboku morab. — I usnivnih, jednostavnih kao gotubice, koje i ne slute za.

Imade nadalje, duša prosjačkih i kneževskih, siromašnih i bogatih, patuljastih i gorastaa, grbavih i uspravnih, bolesnih i zdravih.

Imade i duša, koje su bespomoćne i nježno kao djetence, koje Gospodini nasa na svojim rukama i na svome srcu, a nije ih na koljenima svojim. — I djevtičanskih duša, zarutnica pod vekom i vijencem, koje ne znaju ni za što nego za ljubav.

I kraljevskih duša ima, zaogrnutih pliatim milosti, koje u sebi nose sve visoko, sve veliko, koje su zajedno i »unaci i sveci, mučenici i isposvjadaoci, apostoli i pustinjači, djeca i djevtice. To su čudovita među vijećem u nebeskom carstvu.

ZNAKOVI I ČUDESA

Sv. Evanđelje XX. nedjelje po Duhoviti pripovijeda nam, kako je Isus čudesnim načinom ozdravio sina kraljeva čovjeka u Kafarnamu. Moština, kada je ovaj pristupio Isusu sa molbom, rekao siđe u Kafarnamu i neka mu ozdravi sina, Isus mu je uputio ove riječi prijekora: »Ako ne vidite znakove i čudea, ne vjerujete.«

Ovaj prijekor Isus bi i dodavao: »Kada vidite mnogih i mnogim kršćanima. Ima naime kršćanin, koji smatraju, da bi za potvrhu istinitosti kršćanske nauke Bog trebao da se neprekidno služi svrhunaravnim pojavama u vidljivom svijetu. Idući za senzacijama ozakovi ljudi često upadaju u pranosvjerje. Svaki loše nesećan događaj smatraju čudom, svaki razmjenjiv isreka nekog sveca proročanstvom, a ovaj pridivaj razmatrane ili bolesne maštati viđenjem. I kada se njihovo proročevje utapano kao takvo onda ne vide, da su ovakvim svojim postupcima svoje škodili kršćanskoj vjeri, nego što su joj pomogli. Kada bi ovakvi kršćanin bili zadonjeni pravim kršćanskim duhom, njima ne bi trebalo nikakvih senzacionalnih događaja, nikakvih sumnjivih proročanstava, nikakvih problematičnih vijenja za utvrđivanje njihove vjere. U krstu Crkve svakodnevnice se događaju čudea, veće od svih čudeaa, koja ozakovi kršćanin pronalaze. Ova čudeaa, istina, nemaju karakter senzacija, ali čudesnost i svrhunaravnost ovih zbivanja dokazuje, »da su ista svoj vešćinu i avemogućnost Božju, svu netamjernu ljubav Boga prema čovjeku. Obracjena otrvnutih grešnika, djelovanje Božje milosti u dušama Njegovih odabranika, heroizam kršćanskoga života mnogih kršćana, sanpnozrtvovna djela kršćanske ljubavi, postojanje Crkve i »d. Završava ova naša uvjerljivi dokazi o istinitosti kršćanske nauke i božanskom karakteru Crkve od svih onih sumnjivih senzacionalnih događaja. Međutim, u Kristovoj Crkvi se ne događaju samo čudovna djela duhovne naravi. Neprestano, kroz cijelu povijest Crkve mi sa srećom i s čudesima, koja se zbivaju u fizičkoj naravi. Ta čudeaa nisu obavljena nekom mračnom mistikom čarobnjaštva ili fakristva. Kršćanska čudeaa se događaju na očigled ogromnih masa ljudi, ona predstavljaju nepristrano znanstveno proučene i ustanovljene događaje u fizičkom svijetu, za koje sa najpoznatiji predstavnici nauke izjavili, da su zbivanja tih događaja ne može protumačiti naravnim zakonima. I ne samo to; svakom učenjaku, bez razlike narodnosti, rase, vjere ili pogleda na svijet pristupaću su znanstveni dokumenti ovakvih događaja, da ih može proučavati i o njima izreći svoja mišljenja. Tako se postupca za čudesnim ozdravljenjima u Lourdu, tako se postupca sa svim čudesnim događajima, koji se zbivaju na zagovor Božjeg uglednika, koji se proglajuju blaženima i svetima.

Kako se odnose prema čudesima pravci kršćani, sveci. Za sv. Ljudevita, francuskog kralja, pripovijeda se, kako su jednog dana Ljevovi dvorjanci došli u njegovu radnu sobu i ponudili ga, neka odmah siđe u dvorac kapela, da vidi čudo, koje se tamo dogodilo. Naime, prilikom podizanja kod Pretorove vjernici su u rukama svećenika opazili Djeteta Isusa, unjeato sv. Hostije. I šta je učinio sveci kralj? Odgovorio je svojim dvorjancima, da je on tako duboko uvjeren u svoju prisutnost Isusovu u Pretoriji Eucharistiji, da njemu ne treba čud gledati ta čuda. Osim toga im je rekao, neka radiju pogledu, da dodu gledati to čudo oni, koji ne vjeruju i li malo vjeruju u ova vjersku istinu.

Potreba za razmetljivim čudesima, senzacionalnim proročanstvima ili sumnjivim viđenjima se javlja kod onih duša, kojih vjerski život nije dočeka i iskladan, kod duša, koje nemaju puno predanje i jano pouzdanja u Boga i Njegovu Provident.

FRANJEVAČKI TJEDAN — Intejtaji vom III. Rada sv. Franje po čeljenoj katoličkom evjertju će se od 4. do 10. listopada održati franjevački tjedna studija i molitva. Pronačvat će se štedje i duh franjevačkog pokreta, a molitve ve će biti uglavnom poyočeno mizu u svijetu.

KAKVA JE TVOJA ?

Imade duša težih kao olovo, koje se teže zernaje i po njoj kao crvi gnajza. Nješt je njima dostoj. — I svjetlih, lakoga se čurikom šere zalijeću. Ima nesa, a k zemlji se vraćaju sa gda da se iznova uzvima.

Imade duša mrkih, dubokih kao pobor, zive zagmetke, silne vrtovima, koji su puni vijugavih staza. — I sunano radosnija, čistih kao kristal, jasnih kao dan i prijetnih kao gorska lavor voda.

Imade duša, koje zarobljene stjenju, nemaju volje da raskinu okove, kojima su se same spelle. — I alobodnih, namahutnih krita, koje snagom svoje obode i druge razrjezuju.

Imade Golgotiskih duša, u kojima se stanjila Muka Kristova, koje poput Boga vuku preteški teret Kriza i plju silne trpjenja da poslijeje kapi. — I tabojskih duša, koje ne znaju što je oć i bijeda i koje bez tereta prolaze prvo život.

Imade mekoputnih duša, koje nješte stru sjelstnosti u sebi, dok se i same ne strovale u oganj. — I čistih, svjetlih duša kao netom nepadali snijeg.

Imade duša smionih i borbenih. To su vojnici Kristovi, opasani mačem i upravni za boj. — I plahih, bojažljivih, koje poput srna i košula u šumi

bježe vae kod laganoj šušnja i neprestano vpe: »Gospodine, pomoz nam, izgubosmo.«

Imade trenih i sanjarskih duša, koje su svoj talenat sakopale i u čitju je svjetiljnicama penelaste utja. — I potelnih, koje čekaju dolazak surutnica budna oka i s čožnjom srca.

Imade duša okorjelih; beštutnih, koje krad jašlica i kriza prolaze, kao da Gospodini nije i na njih umro. — I čuvstvenih i osjećajnih, koje su neustajne, što je On morao za njih toliko trpjeti i tako umrijeti.

Imade nestalnih, nepostojećih duša, koje svaki zamah vjetrova rezosni u svim zgerovovima kao suho lišće. — I snažnih, jakih, kao hrastovi u šumi, čije kormjeze seže do ruba vječnosti.

Imade eksplozivnih duša, nabitih dinamitom, koje svojom napetošću djeluju i škra na silmu. — I mirvoljubivih, koje oko sebe šire svet mir, u kojemu se stfava sveća ushobenost i razuzdanost.

Imade stih, samozvjenih farisejskih duša, koje uzidunute glave govore: »O Bože, hvala Ti, što nisam kao ova ovdje! — I poniznih, koje kao životni carinici neprestano gladuju i žedaju savršenost: »Gospodine nisam? vriedanle

SUNČANI TRACI

Ljudski duh teži za neizmjerljivošću i vječnošću. Za čim tako vruće i tako nemirno čezne ljudsko srce? Za istinom, dobrotom i ljepotom. Ali to mora da bude neizmjerano, vječno, da mogao ispuniti čežnje ljudskog srca. A takav je samo Bog. Bog je apsolutna Istina, Dobra i Ljepota.

Ideja je misao o jednoj stvari. Ideal je ono, u čemu je ideja otvorena u svojoj čistosti i savršenosti. Ideal je, rekao je Kant, »maksimum perfekcionizma, savršenost na vrhuncu. Tako kažemo da umjetnik nosi u svojoj duši ideal. Umjetnik gleda u svome duhu u svoj ljepoti sliku, koju bi htio da ostvari i prikazuje svijetu. U taj uzoj (ideal) on se ugleda, kad traži, osjetne oblike, da ga utjelovi. Ideali su života dakle najljepše zmali o životu.

Svaki čovjek po svojoj naravi teži za istinom, dobrotom i ljepotom. On time teži za srećom i blaženstvom, za neizmjerljivošću i vječnošću. Bog je najveći ideal: »maksimum perfekcionizma, savršenost na vrhuncu. Što se više čovjek svojom spoznajom i ljubavi približuje Bogu, tim mu je više sličan, tim je bliže idealu. Zato možemo reći: Ideal je života najveća spoznaja i ljubav prema Bogu, te najveća sličnost s njim, koja iz toga proizlazi.

Božja savršenost odsajeva u tisućama slika iz prirode, i tako ima tisuće stvari, koje nose na sebi tragove ideala, ali nijesu ideal. Uva prirodna ljepota neke vana, pa traže najveći ideal u stvarima. Tak je sv. Augustin našao u početku u stvarima Boga, ali one su mu odgovorile: »Ne, nijesmo tvoj Bog, nego On nas je stvorio«.

Sve, što je u svemiru, u vanjskom svijetu i u ljudskoj duši (stinito, dobro i lijepo, sve je to kao sunčani traci, što dolaze iz Sunca Božje neizmjerivosti. Tko motri zvjezdani pojas Mliječnog Puta dalekozorom, otvara mu se nepregledno bogatstvo zvijezda i sa zadovoljenjem vidi, da čitav svijet nebeskog pojasna potječe od nepojmljivog obilja blješućih zvijezda... u stvari ogromnih ali dalekih svemirskih sunaca. Tko motri zemaljsku prirodu, divi se prolijetnom buđenju biljnog i životinjskog carstva, cvjetanju i mirisu cvijeća, pičevju ptica i zvanju marljivih pčela, tikviku pljuševaca rijeke i cijelom životu u bujnoj prirodi. Drugi se dive djelima velikih i plemenitih ljudi u nauci, umjetnosti i stalnom napretku. Drugi se poseviliše žalom i revnošću Bogu i službi. Njegovoj. Sva je ta ljepota u redu naravi i duhovnih djela samo amiješak Božje ljepote, sva dobrota samo spomen Božje dobrote, sva istina samo odjask Božje istinitosti. Duša ljudi amiješak i spomen i odjask, no teži dalje, dalje za radošću samom, za izvorom vječne Istine i Ljepote!

Da nam se božanski ideal tako reči približi iz neizmjerivosti i vječnosti, prikazao nam se u Kristu u na zemlji. Zato je otuda »put za Kristove put za idealom. Što je u Kristu još neizmjerljivo, to je vremenito zasjalo u izabrancima Božjim, Svecima, a najljepše poslije Krista u Majci milosti, Bezgrešnoj. Otuda sva Božja ljepota sve dalje i dalje; kao u šarenjoj dugi odjaskva u tlučama boja krcičanska svjetlosti i Svecima i od Krista, Bezgrešne i Svetačica preljeva se u sve, koji otvore oči i srce Božjem idealu.

Božanski ideal neisprpiv je u svojoj beskonačnosti, te se mora da prikazuje u tisućama slika i prilika. Poput Sunca. Jedno Sunce sja u svojoj kolikoj prirodi, a tisuće stvorenja Božjih ljudi iz toga svijeta život, snagu i ljepotu. Bez sunca bi sve cvijeće uvenulo, sva ljepota izbjedila, u prirodi bi zavladala smrt. No kad sja jedno Sunce, sve živi, i svaki svijet pod tim Suncem za se cvate, svaka ga ptica na svoj način opijeva, svako biće na svoj način odsajeva.

Tako je i s ljudskim životom. Bez Božjanskog svijetla, svi bi životni ideali bili bezizgledni. Život u najljepšem rastu bez Božjega sunca bio bi beznađan. A kad sja sunce Božje

Iz katoličkog svijeta

SVETA GODINA — Priliv hodočašnika u Tjenu. Grad iz svih krajeva svijeta se nastavlja. Biskup sv. Petra se svake arjeade sudebe puni dočecima tisuća hodočašnika, koji šale, da vide, šuju i da prime blagoslov sv. Oca, koji svijet i šli upućuje svojoj djeci riječi ohrabrenja, utjehe i Okrepe, vjerkujući ih li u vjernosti Kristu, Crkvi i Njomeknu Kristovu. Velobai su to i uzbuđivji časovi, kada vjernici iz svih krajeva svijeta, pripadnici svju naroda, svlju rasilu svoju klasu izražuju duboku vjernost i odanost Kristu i Njegovoj Crkvi te minovaju ljubav prema zajedničkom Ocu. Sveta Godina još jednom dokazuje ujedinjavajuću snagu katoličanstva, ona još jednom pokazuje, da je Kristova ljubav najmoćnije sredstvo sklaia i suradnje među narodima.

— Iz jedne od najmanjih katoličkih biskupija u svijetu, iz Gibraltara stiglo je u Rim hodočašće, koje broj 182 hodočašnika pod vodstvom gibraltarskog biskupa.

— Iz Argentine je stiglo još jedno hodočašće u Rim, koje broj 40 hodočašnika.

— U Rim je stiglo hodočašće od 860 studenata pariskih sveučilišta. Oni su, osim posjeta rimskih bazilika radi zadobivanja jubilejskog oproštenja, obavili noćni put križa u Koloseumu.

— U Rimu je krajem rujna boravilo hodočašće katolika s Filipina pod vodstvom pomoćnog biskupa glavnog grada Manile.

— Isto krajem rujna boravilo je u Rimu i hodočašće iz Venecije, koje je brojilo 50 hodočašnika.

— 20 austrijskih parlamentara je stiglo u Rim, da kao hodočašnici obavje jubilarne požobnosti.

— Iz Švicarske će tokom listopada stići u Rim četiri hodočašća s nekoliko tisuća hodočašnika. Iz Švicarske se sprema posebno hodočašće prigodom proglašenja dogme vjerske istine o Marijini Djevici.

— Misija izložbi, koja je u Rimu otvorena povodom misijskog kongresa, do sada je posjetilo 80.000 hodočašnika iz raznih zemalja.

— Talijanska katolička akcija darovala je sv. Ocu mikrofon, preko kojega će sv. Otac objaviti katoličkom svijetu proglašenje dogme vjerske istine o Marijini Djevici na nebo.

— Sv. Otac je primio u posebnu audijenciju međunarodno hodočašće kazališnih umjetnika (glumaca, pjevača, kazališnih pisaca i t. d.). Sv. Otac je kazališnim umjetnicima održao govor, u kojem je raspravljao o ulosi kazališne umjetnosti u kulturnom i moralnom odgoju naroda.

— U listopadu preduđu svoje posebno hodočašće vjernici talijanske općina.

— U listopadu će se održati u Rimu međunarodni kongres duhovnika kaznenih zavoda. Na kongresu će se raspravljati pitanja pastorizacije kaznenika.

PROCESIJA ZA MIR U BECU — U Becu je održana velika pokolmička procesija u svrhu, da se od Boga isprosi mir svijetu. U procesiji je nosen kip Majke Božje Fatimске, a u njoj je sudjelovao preko 50.000 vjernika.

MOLITVE ZA MIR — Katolički vojni veterani u Americi organizirali su međunarodne molitve za mir, koje će održati 6. do 13. listopada o g. Na zadnji dan ove molitvene akcije bit će služena svetoče sv. Mise u bazilici sv. Petra u Rimu kao i u svim glasovitim svećanima Majke Božje diljem katoličkog svijeta.

Ideala, život bujan klja u najvećoj raznolikosti.

Sunce u prirodi šalje na zemlju tek jedan neznatni dio (1.2.000.000.000—dvijemilijarde i dvjestomilijunti dio) svojih zraka i to je dovoljno da održava cijeli život na Zemlji. A što je Sunce i sva sunca u prirodi, prema Božjem suncu, koje je beskrajan i vječno! Neizmjerivo je bogatstvo Božje. Ni u je oko vidjelo, ni li uho čulo, ni je srce ljudsko osjetilo radošću, koje je Bog pripravio onima, koji Ga ljube (sv. Pavlo).

»THE TIMES« O SVETKOJ GODINI

Ugledni nezavisni engleski list »The Times« (Tajms) donosi opširna dopisa svjeta rimskog hodočašća o Sv. Godini. U tom članku se kaže, da se više u pravom može nazvati »svetom narodom«, jer u ovoj Sv. Godini svakom čovjeku dolazi u Rim mnoštvo hodočašnika iz svih krajeva svijeta. Svi narodi, sve rase i sve boje kože su tu zastupane. Svi su oni obuzeti jednom te istom misliju i željom te istom željom. Ta misao i ta želja se odražava na njihovu držanju prilikom boravka u Vječnome Gradu. Svejedno i dostojanstveno oni obavljaju svoje jubilarne požobnosti kneđi se ispraznih zabava i svoga onoga, što bi moglo rastresti njihovu unutarnju sbranost i požobnost.

Iznad cijelog nepreglednog mnoštva hodočašnika izdiže se dostojanstveni asketički lik sv. Oca Pija XII. On je predmet ljubavi i oduševljenja svih stolna tisuća hodočašnika, koji su došli u Rim i zato, da Njega vide, da Ga sliče i da prime Njegov apostolički blagoslov. Ljubav, kojom sv. Otac obuhvaća svoju djecu nije nipošto manja od ljubavi, kojom djeca obuhvaćaju svoga zajedničkog Oca i kada se očišćuju srce Pija XII. otvara u sudijemancima, On govori svojoj djeci o svim pitanjima, koja ih štite, o svim problemima koja ih muče, pružajući im odasne i ljek u izvrsnim načelima Kristove nauke. Sv. Otac, koji je već starac, pokazuje u tom svom saobraćaju s hodočašnicima, kao i u vršenju ostalih dužnosti, kojima je opterećen ualjš Sv. Godine, upravo mladenačku energiju.

Sv. Godina pokazuje, da je religiozni duh u svijetu živ i moćan i da je religiozni jedan od najjačih pokretača u životu pojedinaca i naroda.

KATOLICI U JUŽNOJ AFRICI — U Južnoj Africi je danas rasni problem vrlo aktuelan. Na vladi se nalazi nacionalistička stranka, koja zastupa nacionalističke rasne teorije. Katolici Južne Afrike, sbrani na svom narodnom kongresu, uputili su Vladi oštar protest protiv namjeravanih nacionalističkih rasnih zakona i tražili, da Vlada usvoji katolička načela, prema kojima se svi ljudi i djeca jednog zajedničkog Oca i kao takvi međusobno potpuno ravnopravni. Krcičanska nauka od nas traži, da se ujedimo u ljubavi, a ne da se razdvajamo u mržnji, počujuju katolici Južne Afrike svojoj Vladi.

STOGODINJIKA USPOSTAVE KATOLIKE IJERARHIJE U ENGLJSKOJ — Engleski katolici na najvjerljiviji način proslavljaju svoju godišnjicu uspostave katoličke hijerarhije u Engleskoj. Najsvetočanje se ta obilježnica slavi u glavnom gradu Londonu. Završna svečanost se održava na jednom londonskom stadionu, gdje je vjerkopostolnik nadbiskup-kardinal mgr. Griffin slavi svoju pontifikalnu Sv. Misu kao i cijela proslava prenošena je na radiju i televiziji.

KATOLIČKA KARITAS — Razni katolički redovi na Srednjem Istoku održavaju 26 škola za izbjeglu djecu iz Palestine. U ovim školama djeca dobivaju besplatni pouku.

PORAST KONVERTITA U ENGLJSKOJ — Iz drugog svjetskog rata raste broj onih, koji prelaze u katoličku Crkvu. God. 1931. bio je broj konvertita ili obratnika na katoličku vjeru u Engleskoj 1200; god 1944. pak bilo ih je 6722. God. 1947. porastao je taj broj na 10.363. Koliki je ugled katoličke Crkve u anglikanskoj Engleskoj, neka povjedoče ove dvije činjenice. Nedavno su anglikanski biskupi imali u Londonu sastanak, na kojemu su vjerkodali o pitanjima svoje crkve. Engleska je stanovno tim prigledom upozoravala na vjerkonaučne i ine spоровe u anglikanskoj crkvi, pa je njima stavljala za uzor katoličku Crkvu, koja je jedna u svom nauku i životu. Londonski dnevnik Daily Express, organ konzervativne stranke u Engleskoj, povodilo je dne 18. lipnja 1949. svoj udvodnik na katoličkom nadbiskupu-kardinalu, pa je članak završio ovim riječima: »Vjernici rimokatoličke Crkve u Engleskoj stali su na čast svojoj domovini«.

PLODOVI MOLITVE

O plodovima pravde, istrane i pouzdanosti molitve govori sam Spasitelj: »Molite i dat će vam se; tražite, i naći ćete; kucajte, i otvorit će vam se. Jer svaki, koji moli, perbina, i koji traži, naći će; i koji kucna, otvorit će mu se. Ali ako se među vama stizu svomu, ali ga memoš tražiti, dati kćima? Ili ako zamoli ribu, zna li, da mu da? Ako dakle vi, predma ste ali, smoleš dobre dare darivati djeci svojoj, koliko će više Otac vaš, koji je na nebesima, dati dobra onima, koji ga mole« (Mat. 7, 7-11).

Slične misli i riječi čitamo u Svetoj Bibliji i drugih vjerkodanata: Marko Luko i Ivana. Tjako nam Spasitelj govori u Ekvandiju Ivanovu: »Znaš, zašto nam kažemo, ako što zamolite o Ocu, neje nam, u svoje ime, moliti? Ne molate ništa, u svoje ime, moliti? primat čete, da radost bude vaša pouzdanost (Iv. 16, 23-24)«.

Molitva, hoće li da bude uslišana bit će vjerkodanama prošnja i dostojan čin pozitivnog razgovora s Bogom. Ne će zato biti nikako ispravno i ubezazno izgovaranje riječi bez sbranosti, bez čuvstva, a mislima daleko od onog što se riječima izgovara i što stoga stiči jednoličnom žmju potočnog mlina.

A da molitva i ne donosi u duhovno životu pravih plodova, da ne stiču iz borovni nasravanja, da ne biva uobližana, da duhovni život postoji mlak prazan, a vjerkodanost postoji svaki džinom sve teži terot, da se u duhovno životu ne pokazuje nikakav napredak — svemu tomu počesto je razlog, da molitva nije pravi i ni štojajni razgovor s Bogom. Ima ljudi, koji se kriv svega njihova dugog smjeljanja prima ju i neovisno sve ljudske mane i grešaka se riječima izgovaraju, potpuno licemjerno, svade, zloba, mržnja, pa vrlo primanje sveti Sakramenti laičnomu propuštanje svete Mise i nedjeljana i blađanama ni primanje vanje samo tjelesno a daleko svjeto duhom. Često molitva takvih ljudi ni bližnjima nikakovo potiče i dobar primjer za krcičanski život, nego je prava opasnost i sadržan krcičanski život. Zato se nerijetko događa, da se i manje krcičani bez zbog nedostojne molitve svade i tude sve udaljuju od Boga i a vremenom i sve više gube svaku vezu s Bogom.

Pa ipak bez potične, sbrane i puzne molitve nema pravog vjerkodnog duhovnog života!

Bilo bismo na krivom putu, kad išabmo štiti, da mi svojom molitvom, ostajemo Bogu jedine čast. Bilo namježno hoćemo li svoju molitvu shvatiti ku pravi i pozitivni razgovor s Bogom, mi rramo si biti svjedoci, da Bog nam i kasuje svoja dobrota i milost, da se u smjelimo s Njime razgovarati i utječu s Njime kao djeca svome Ocu, i švetočano li tako svoju molitvu, ostajemo se onda svesti, što možemo i amjemo s Bogom — svojih stvortitelje! Otkupiteljom, Spasiteljom i pravdom Štuncem razgovarati i prošiti Ga za ni jošt. Ta ako već kmenovi i mogućni ovoga svijeta iskušaju čast onom kome dozvoljavaju i koga primaju i razgovor, kako li tek mi bivanmo poći štiti, što amjemo i možemo razgovarati s Bogom? Što? Mu možemo otvoriti otkrili svoju srca i zatražiti Njegov pomilost i oproštenje u svom tjelesu i slični ljudi i kao najveći grješnici stičešni pred Bogom!

UZNEŠENJE BLAŽENE DJEVICE MARIJE bit će na blađan Svjeto sv. Ith, 1. studenoga o. g. svečano proglašeno dogmom. U vezi s tim najvrijedni činjenicom Izdali su njemacki biskupi nakupljeni u Fuldi zajedničko pismo, ako pismo, u kojem naglašuju, da rj aka letina o Uznešenju: Bl. Dji. Marijina dublje značenje, nego što bi čovjek u prvi mah mislio. Ta istina dvoja problematična našega vremena. Ona je istina o smislu tjelesne smrti, spopovnje nar na ono stanje, što namjavno namješenoš ili sprobavajet, nje, na stanje, u kojem je Bog N da bi se nalazio naše tjele.